

המחנה המוסק 1

הכרזה לבגד, או התבזותה הזו, אבחנו קבוצה ישראלית, שעושה מחאות מקודרת, גם אם ללא פליים או כמבזיקה שלטו היא את, הרי, ולבית ליסוף זה נטעו שחם לקחו 'צירי' מקודרת ישראלית ונטנו לה מסוף.

**מסע התחשן**

באז שנתמה ב-1996, העלו חברי אהרתידה יותר מעשרים הצגות, לטכזרים וכלל המסע"ת, רוב המופעים שלהם נולדו כמופעי רחוב או הרצנו בחללים אלטרנטיביים, ללא פליים בכלל, ועם חלק ניכר מהן המבוצע עדיין מופיעה, גם עשר ו-15 שנה לאחר מיתוקן. המבוצע מתמקדת במת שונגני-צפירי מגדירה "מסע מתמסר ומתפתח לניכוש הסגנון האמנותי ולחידוד האפרידה החב"רית" - 'צירות נוקבות, המג'רות עומק בחברה הישראלית, ומתעלנת ומתפתחת עם הזמן. 'מטרבינ' לזוגות עלה לראש שונה כמופע רחוב כמסטיבל עכו



מחנה המופע 'אנבים', רץ בהצלחה מאות פעמים בכל העולם. צילום: סרן פריד

אזכרים את התחום הזה, מסבד צפירי: "כי שם התחצנת, האקט טרוונגנה, השיגעון שיש לכל אחד מזכיר את ימי הביניים - את הח' צנים, השוטים, שלא מופיעים אף אחד ואומרים למלך מה שחם ר' צים, יש שם ערב רב של אנשים שהם לא מחקרים שמבצעים את העבודה כמו שלימדו אותם במית הספר, הם פשוט אנשים שהם על הקצה, ואבחנו אזכרים את המסך שים באזורים האלה.

ואולם, המעמד מיוחד שלהם והשנים שבידו ברחובות ישראל העניקו להם פרספקטיבה ייחודית על השינויים והתמורות בחוג הישראלי בעשורים האחרונים ועל אף שמות הימים האופייניים, מה שהם רואים לא מצאחן בעיניהם בכלל. 'השינוי גדול, אימרת ונגדי-צפירי "נגיד כשר צאנו עם 'מטרבינ' אחרי הרצח, אנשים כמעט התעלפו ברחוב, היו רגעים שאנשים בכך, וחיבקו את רכיו ודיברו אליו, היו גם פרזי אלימות, שקרעו את המסיכות מיד כי לפעם כשחקנים - הכל זה תנובות אמוצינוליות חזקות, הם אני חושבת שהקהל נמצא כמעט תודעה מאוד מבאס, מטושטש, מן מטושטש של 'תעזבו אותי במאס שלכם, אין לי כוח לחשוב על זה או להתמודד עם זה, תנו לי את הימים הטובים שלי'.

**זנדני-צפירי: "כשיצאנו עם 'מטרבינ' אחרי הרצח, אנשים כמעט התעלפו ברחוב, אנשים בכך וחיבקו את רכיו - תנובות אמוצינוליות חזקות. היום הקהל נמצא במצב תודעה מאוד מבאס, מטושטש"**

"קהל הישראלי הרבה יותר רחם מפעם", מסכים נכסוף. "זה בא לידי ביטוי לא רק ברחוב אלא בכלל, ואני חושב שזה סימן לא טוב, כי גם אם אתה מתנגד לשי שזה אתה פועל, והפעולה יוצרת תגובה, בריקה מתודעת של העם רבת שיקה כשדעליותו למודים רח' שטשטש אותנו, לפעמים הרבים עוזרים לדנו ואבחנו קוד חמישים מכדי להבין מה אבחנו רואים או לא רואים, אבחנו מרבישים שאם לפני 15 שנה הקהל ברחוב היה מיד נאלם דום לרגע, היום הודבר הראשון שעושים זה להגיב אייפן זלצל, ולהתרחק מהחיות הישראליות, אני מעדיף שתקחלי שים ויצא באמצע או יצקט מה רינד, אני לא אוהב את מה שאבחנו ע" שים, מאשר 'עצור ליד זה, יחזק' מפנס ויחזיק את מה שיקרה לך, לצפירי יש דוגמה פשוטה יותר 'הופענו עכשיו עם 'טרבינל' ו' מסטיבלים בנתניה ואופקים, זה סיפור על עובדי שדה העושה שמכריזים על שבינה, וחוללים שהם במקום אחר, רוב הטע עשבי דים עם הקהל, וזה הקהל היה שומר נפשו. זה התבול שאבחנו מרבישים, מסאמריות ומסמיות, שומר נפשו'.



מחנה המופע 'מטרבינ', הופיעו גם בכיכר איון ילום, שולחן וחסן

בארבעים בנרמניה ו'צפירי לט הייל היטלר', כתיאטרונים רפי רשואיים הכי נחשבים ובכירות ברחוב הכי חזות. "את 'אנבים' אבחנו עושים הר' בה שנים, ועדיין אבחנו עושים חז'רות על היצירה ולכזרים מתמסשים, אומר נכסוף. "זה חלק מתימסת העולם, כגלל שאבחנו גם משיקים כזכרים שאבחנו יוצרים, יש משום עם קהל מתרבותי שר נות שסוף את השירות, מודים לראות את התנועה בין הקהל וזה את זה בישראל לסקול שוד שחזת את זה בנרמניה למשל, יש קטע עם ככשים, ובארץ מפרשים את זה כזוד, ולכנו כבאז למטה,



מחנה המופע 'טרבינל 2', עובדי שדה התעופה שובחים וחוללים על מקום אתר ילום יל קלעה

בגיל הפירי שהיה בו, ועכשיו אנד טו כבר 20 שנה קדימה, או הוא צירי קמים. גם יש לו אייפן, הוא עשה סלפו עם הקהל. תהליך העבודה המסופר על כל 'צירה, והשינויים והערכונים המייסדים של אהרתידה, ולכך ריחם אתה הסיבת שהם לא מת' עייפם מלעבד יחד ולהעלות את אתר 'צירות שוב שוב, 'אני עו' שה גם הרבה זכרים בחזר לקבר מה זה כאמת לא וזמה לשים זכר אחר, אומר נכסוף. 'התחליקים נכספים והתמסשים לאורך זמן - אבחנו מתחילים עם רעיון סרבי, בזים 'צירה, יוצאים ומדקים מה קורה קורה איתם ברחוב, חוזרים לחזר חוזרת, יוצאים ומדקים מה קורה איתם, וחוזר חלילה, זה יכול לק' זה גם מבוצע או עשר שנים, אך חנו נמצאים בעולם העשירי שבו מפנים מכל חזר חוזשים להכיר הצגה ולהכיר תוצאה, אבחנו לא נמצאים במקום הזה בכלל, יש לזה גם מטר', מדגים צפירי

**תעזבו אותי באמ'שלכם**

גם 'אנבים', הפריקים המפלח ביותר של אהרתידה ע' היום, מדגים כיצד עקרונות הקבוצה והליכי העבודה שלהם מתבטאים לכל 'צירה שעשבו. המופע סקים לתחיה את האנדרטה המפורסמת של נתן רשמינסקי לזכר ברד נטל ורשה במלית, ובחזן דרבה זה את התכתיב הישראלי של היום והזן את וזכרון השואה, מאו שהוצג לראשונה ב-1966, הוא ר' 'חבל' זה מאת פעילים כגל העולם, ל' מ' לזכרות ומוצג כגל חלומים, זכה בפרסים בשלל פסטיבלים באירופה ובכלל במוא 'אחר נטל שרת המופעים חזורים כנוליס, וממלא אולמות עד היום, הם הופיעו מול מלישים באיטליה, מול כורמיום בביאגרא 'שלא ר' ע' ככלל מה זה 'ישראל', מול